

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1626

§. 2.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45802](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45802)

1. Apoc. 2. 7.
11. 17. 26.

m cap. 3. 5.
12. 1.

voluntate, possunt in eo quicquid volunt. Ex quo fit, ut septem illa præmia, quæ Christus Dominus noster in Apocalypsi promisit, non solum ei, qui vicit prius; sed etiam nunc vincenti: omnia pertineant ad obedientem, qui est propriè vincens. Nam ita vincendo pergit, sicut obediendo. Primum præmium est, cum dicit: *vincenti dabo edere de ligno vite, quod est in Paradiso Dei. Secundum: qui vicerit non ledetur à morte secunda. Tertium: vincenti dabo manna absconditum & calculum candidum; & in calculo nomen novum, quod nemo scit, nisi qui accipit. Quartum: qui vicerit & custodierit vsque in finem opera mea, dabo illi potestatem super gentes. Quintum: in qui vicerit, vestietur vestimentis albis, & non delebo nomen eius de libro vite. Sextum: qui vicerit faciet eum columnam in templo Dei mei. Septimum: qui vicerit, dabo ei sedere mecum in throno meo. Quod verò hæc præmia obedienti promittantur, indicium est, quod ad singula repetat verba illa: *qui habet aures audiendi audiat, & spiritus dicat Ecclesia. Per Ecclesiam enim virtutem significat Obedientiam, quæ verbum Dei audit, & custodit. Cum magno verò mysterio aliquando hæc verba ponit, antequam præmia exprimat; aliquando autem post expresserit obediens animetur ad seipsum vincendum; & promptè obediendum spe præmiorum, quæ accepturus est; & ea eorum parte, quæ datur cum vincit, quasi prompta pecunia præmium reddatur, quod, dum se vincit, promeretur.**

§. II.

ALIA ADHUC superest via magna OBEDIENTIA bona cognoscendi: consideratio scilicet grauium incommodorum & malorum, quæ adfert INOBEDIENTIA. Nam ut Philosophi dicunt: illud est melius, cuius oppositum est peius; & illud magis amatur, plus fit & maior præmio à Deo remuneratur: cuius contrarium magis ipse odit, contemnit ac punit: talis autem est Obedientia. Ascendamus (ait Sanctus Augustinus) ad montem Obedientie; & impleamus, quod Deo promisimus: nihil enim est Obedientiæ præstantius; nec peius inobedientiæ. Adamus perijt: quia fuit inobediens; Christus autem resurrexit: quia obediuit Patri suo.

Hoc exemplum sufficeret ad cognoscendam grauitatem huius peccati: quod fuit radix omnium peccatorum & miseriarum huius mundi: cuius pena non potuissent secundum æqualitatem reparari, nisi per Dei incarnationem Obedientiam: iuxta illud Apostolica: *sicut per inobedientiam vnus hominum peccatores constituti sunt multi: ita per vnus obeditionem, iusti constituentur multi.* Inobediencia enim Adami in causa fuit, cur omnes ab eo descendentes eius originali culpa nascerentur, & subiecti essent miserijs, quas ipse propter eam incurrit, quæ fuerunt septem valde lætuosæ. Quarum prima fuit, b quod oculi

Serm. 14.
ad Fratres
in Tramo.

1a Rom. 5. 19

I.
b Genes. 3. 7

aperire, qui prius clausi tenebantur; & oculos corporis & animæ perturbarent: ut ipsa experientia viderent ac sentirent miseras, quas antea non sentiebant; & dilaberentur in curiositates & iudicia temeraria contra proximos, & in data superiorum; & ad videndos modos, quibus culpam suam tegerent, aut excusarent; & ad reliqua, quæ sunt esca peccati. *Secunda* miseria fuit, quod animæ nuditatem adferret, exuendo illam gratiâ & iustitiâ originali, ac reliquis supernaturalibus donis: quæ in illo felici statu eam exornabant: iuxta illud quod scriptum est: *c nudans spoliavit eam, & proiecit eam*, quasi mortalem, ita ut miseri homines æquè nudi nascantur in anima, atque in corpore. Et hinc *Tertia* miseria, damnumque profluxit: rebellio scilicet carnis contra spiritum; & sensualitatis contra rationem: nam passiones (ut ait Sanctus Augustinus) rebellantur contra eam; quia spiritus rebellavit contra Deum. Ita ut inobediencia animum addiderit d latronibus contra hominem descendente a Jerusalem in Jericho: ut illum spoliarent pulcherrimis virtutum indumentis, & plagas imponerent à pedibus usque ad caput in omnibus eius facultatibus, & potentijs: *relinquentes eum semivivum, & semimortuum*. Pestis enim inobediencia, etsi libertatem ei non abstulit; cum tanta tamen ad bonum faciendum debilitate; tantaque propensione ad malum illum reliquit: ut hoc omnino sequatur, propriam sequens voluntatem, Divinamque contumacians. Post hoc detrimentum secutum est *quartum*: confusio scilicet & pudor, quod se nudos viderent, turpesque motus experirentur, quos nunquam antea senserant. Ex quo provenit, ut statim, atque strepitum senserunt Domini ad ipsos venientis, sese pudore affectos absconderint *et vocem, inquit tuam audivi in Paradiso: & timui, eò quod nudus essem, & abscondi me*. O quantum est malum inobediencia, quæ sic hominem abijcit, ut non habeat animam in divina Præsentia comparandi, fugiat Deum, & abscondat sese, ne illum videat, meritam timens reprehensionem. Sed neque Deum fugere potest; nec fuga, quam conatur, ei prodest: siquidem nec potest fugere seipsum; neque reprehensionem, & cruciatum vitare, quem adfert illi propria conscientia. Et quamvis folijs ficus partem illam cooperuerit, quæ maiorem illi pudorem adferebat: semper tamen erubescibat, quod se nudum videret: nulla enim humana diligentia sufficit ad culpæ pudorem remouendum quamdiu Deus illum non remittit. Sed neque hic fuit damnorum inobedienciae finis: quia tria alia attulit corpori valde gravia: quorum vnum fuit, perturbatio & inordinatio humorum corporis, qui tunc quasi fræno quodam continebantur. Ex qua perturbatione morbi oriuntur, dolores, & ipsa mors, quam Deus in pœnam fuerat minatus. Alterum damnum fuit inobedienciae audacia brutorum animalium: quæ prius erant illi ad nutum subiecta; nunc autem contra ipsum se erigunt, inuadunt, & per-

Vide Laur
ren Iustin
lib de Obed.
c. 2.

2.

c Joël 1. 7.
Osee 2. 3.

3.

d Luc, 10. 30

4.

c Gen. 3. 10.

Sapient. 5.
8. ai.

sequuntur. Ac denique quod expulsus fuerit ex Paradiso voluptatis, & exul missus in hunc miserum mundum, & valet lacrymarum: vbi iniurie temporum elementorum asperitas, & furia crudelitatesque hominum mortuae, carnifices sunt inobediētia. A quo tempore cœpit opere impleri quod Sapiens dixit: *Armabit Sapientia creaturam ad ultionem inimicorum, & pugnet cum illo orbis terrarum contra insensatos, hoc est rebelles & inobedientes.* Cum tamen hoc totum veluti pictura quædam sit, si conferatur cum expulsiōne à Paradiso cœlesti, & damnatione ad inferni carcerem, quem inobediētia replet: & hac remota, non fuisset opus igne eius æterno.

QVID autem dicemus de horrendis supplicijs ac pœnis, quibus Deus Dominus noster punit renouantes hanc inobediētiā, imitantes patrem suum Adamum? non parit regnis, non Regibus, non Pontificibus, nec Prophetis: etiam si prius fuerint sanctissimi, magnaque ediderint miracula, & egregia facinora. Nam accedente inobediētia & repugnantia; nec amicitia amplius nec pax superest cum Deo. Inobediētia Pharaonis eiusque populi, causa fuit decem plagarum Egypti: & prout rebellio ac pertinacia crecebat: ita aug: bantur plagæ. Cur Hebræi fuerunt in deserto ad eod horrendis flagellis puniti: nisi, quod audientes Dei vocem, rebelles ei & inobedientes fuerunt? Hæc inobediētia abstulit Sacerdoti Heli, eiusque filijs dignitatem sacerdotalem, & ipsam vitam. Hæc Saulem vitæ & regno spoliat, sibi & suis successoribus. Propter hanc Ionas missus fuit in mare, & à Cete pisce deuoratus: vbi perijisset absque vllō remedio, nisi propositum obediēdi illi adfuisset. Propter hanc quidam alius Propheta, qui magna etiam miracula ediderat, fuit à leone interfectus: & fera, quæ inobediētis corpus inuasit iumentum tangere non est ausa: quod symbolum erat subiectionis, quam suo Creatori debuit exhibere. Denique vxorem Loth inobediētia mutauit in statuam salis ad cautelam omnium inobediētiarum: nam aliquorū pœna multos debet in officio continere.

Quis igitur ex his non videat stupenda obediētiæ commoda, quæ à tot damnis liberat; totque supplicia & pœnas auertit? Quod si misere incidisti in aliqua inobediētiæ mala: non est alia via eis euadendi; quam vt redeas ad viam Obediētiæ. Illa enim tegit animæ nuditatem, pudorē auertit, & confusionem culpæ, & animum addit, vt aperta facie audeat coram Deo comparere. *g Tunc (ait Dauid) nō confundar cum per: spexero in omnibus mandatis tuis.* O Sancta Obediētia (ait Sanctus Augustinus): quid de te dicam? sponsa es Dei viui, perfecta cœli scala, & currus in quo iustus sicut Elias defertur in Paradysum. Tu porta es per quam iusti in cœlos intrant, tu es clausura, ne peccatores, qui ad te redeunt teque amplectuntur, ad inferos descendant. Tu humilitatem nutris, Patientiam exerces, complectis

g Psal. 118. 6
Serm. 7. ad
Frat. in E-
remo.

mansue-

mansuetudinem. Sitis igitur fratres obedientes : dantes Casari quod est Casaris, & Deo, quod est Dei. vt locupletissimis gratiæ & gloriæ suæ donis Obedientiam vestram remuneret in æternum, Amen.

CAPVT XIII.

DE MODO SIT OBEDIENDVM DEO, ET OMNIBUS Superioribus, bonis & malis, qui eius nomine gubernant.

QUAMVIS OBEDIENTIÆ VOTVM sit omnibus Religionibus commune: non tamen est sicut votum Castitatis: quod quoad substantiam est in omnibus æquale; sed sicut votum Paupertatis: quod varios habet gradus. Et (vt Sanctus Bonauentura ait) aliquæ Religiones excelsiorem profitentur obedientiam, quàm aliæ. Quod ex varijs causis & radicibus provenire potest, ob rerum varietatem; quæ ad huius virtutis perfectionem confluunt. Aliæ ex parte eorum, quibus Obedientia, debetur; & rerum in quibus illa præstatur: aliæ ex parte subditorum, qui obediunt; & ipsius modi obediendi. Illa autem Religio excelsiorem ac perfectiorem censetur obedientiam profiteri: cuius Regulæ maiori cum perfectione conuenient quicquid ad quatuor has radices pertinet, vt ex ijs apparebit, quæ de unaquaque earum adferemus: quamuis, quòd omnes valde inter se sint collegatæ non facillè poterunt aliæ sine alijs explicari. Quicumque tamen suæ perfectionis erit cupidus, contèdere debet, in omnibus eminere: quòd enim magis in Obedientiæ gradibus proficiet eò etiam crescat amplius in propria statùs sui perfectione. Illud tamen aduertendum: non attendi hic gradus Obedientiæ, aut inobedienciæ, eo solo nomine, quòd sit specialis virtus aut speciale vitium, quod amplectatur, aut reiiciat rem, quæ est præcepta aut prohibita; sed etiam ratione quadam generali; quæ, vt dictum est, omnes virtutes & vitia comitatur.

Nam executio omnium bonorum operum, vniuersim appellatur Obedientia: eò quòd sit Dei voluntati conformis, omnis verò omissio, & opus prauum, quacunque id intentione fiat, erit inobediencia. Et in hoc sensu dicit S. Ambrosius: peccatum non aliud esse, quàm inobediencia contra Dei legem. Iuxta quam doctrinam, omnes gradus Obedientiæ, quos ostendimus pertinent vniuersim ad omnes Christianos circa præcepta ipsius tradita: sed præcipuè, & cum maiori excellentia pertinent ad Religiosos, quos, nullo excepto, Obedientiæ votum obstringit Religionis enim Hierarchia, etiamsi varios habeat personarum gradus, omnes tamen aliquam habent subordinationem. Particulares enim Conuentuum Religiosi debent

In expof.
Reg. Mino-
rum c. 2.

Ex S. Tho.
2. 2. q. 104.
a. 2. ad 1.
Lib. 2. de
Paradyfo
c. 8.